

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/48/2017
Identifikačné číslo spisu:	8315010289
Dátum vydania rozhodnutia:	12.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Hatala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8315010289.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Daniela Hudáka v trestnej veci obvineného M.Q. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 12. októbra 2017 v Bratislave dovolanie obvineného M.Q. podané prostredníctvom obhajcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 12. októbra 2016, sp. zn. 5 To 29/2016, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného M.Q. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Humenné rozsudkom z 29. júna 2016, sp. zn. 2 T 91/2015 uznal obvineného M.Q. za vinného v bode 1/ zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 139 písm. e/ Tr. zák. a v bode 2/ z prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 13. júna 2014 v čase okolo 15.00 hod. pri futbalovom štadióne na ul. Chemlonskej v Humennom pri parkovisku smerom k veľkej železničnej stanici pod stromom na trávnom poraste pristúpil k M. I., nar. XXXX, ktorá v tom čase sedela na zemi a rukami chytil jej kabelku, ktorú mala prevesenú cez rameno a držala ju rukami v oblasti brucha a začal jej ju trhať smerom k sebe, pričom M. I. taktiež rukami chytila svoju kabelku a začala ju ťahať k sebe, no pri viacnásobnom ťahaní sa roztrhla kovová skoba na kabelke a nakoniec ju vytrhol a z miesta odišiel preč, kde z kabelky vybral peňaženku, z ktorej vybral finančnú hotovosť vo výške 100 Eur a následne kabelku odhodil na betónový múr futbalového štadióna a z miesta odišiel na neznáme miesto, čím tak spôsobil poškodenie M. I., trvale bytom U. XX/XX, C. G. R., okres Humenné škodu vo výške najmenej 100 Eur,

2/ po vzájomnej dohode s M. A. dňa 14. júna 2014 v poobedňajších hodinách najprv z pohodenej kabelky M. I. z I. na ul. Chemlonskej v Humennom odcudzili platobnú kartu O. banky a následne bez jej súhlasu a vedomia z bankomatu O. banky v nákupnom stredisku Tesco na ul. Družstevnej 39 v Humennom túto jej platobnú kartu použili a vykonali neoprávnený výber finančných prostriedkov v

sume 20 Eur, ktoré si následne rovnakým dielom po 10 Eur rozdelili a minuli pre vlastnú potrebu, čím takto M. I. spôsobili škodu vo výške 20 Eur.

Okresný súd obvinenému za to uložil podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. m/, písm. h/ Tr. zák., § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov a 4 (štyri) mesiace so zaradením na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.).

Proti tomuto rozhodnutiu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Prešove uznesením z 12. októbra 2016, sp. zn. 5 To 29/2016 podľa § 319 Tr. por. zamietol. Odvolací súd nezistil podstatné chyby konania (s výnimkou prečítania výpovede svedkyne Y. a formálneho pochybenia v označení zákonného ustanovenia pri čítaní výpovedí svedkov A. a C.) a stotožnil sa s výrokom o vine obvineného, ktorá vo vzťahu ku skutku v bode 1/ bola preukázaná najmä výpoveďami poškodenej I. a svedkov A., A. a C.. Vina v skutku v bode 2/ bola opretá okrem priznania obvineného o výpoveď spolupáchateľa A. a o informáciu o použití platobnej karty poškodenej. Z vykonaného dokazovania vyplynula správnosť použitej právnej kvalifikácie, pričom obvinený sa vzhľadom na spôsob konania a odstup času dopustil dvoch samostatných skutkov. Uložený trest považoval s ohľadom na osobu obvineného, ktorý bol 15-krát súdne trestaný, za primeraný.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom ustanoveného obhajcu dovolanie a tri doplnenia dovolania, ktoré oprel o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. h/ písm. i/, písm. k/ Tr. por., teda s odôvodnením, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

Obvinený namietal porušenie práva na obhajobu z dôvodu neopakovania výsluchov svedkov po vylúčení veci na samostatné konanie a po doručení uznesenia o vznesení obvinenia. Výšetrovateľ sa obmedzil na vypočutie obvineného, syna poškodenej I. a svedka C., pričom aj tieto výsluchy mali procesné vady. K vykonaniu dôkazov v rozpore s Trestným poriadkom došlo pri výsluchu, resp. rekognícii poškodenej svedkyňou Y.. Svedkyňa bola pred svojim výsluchom na hlavnom pojednávaní konanom 12. augusta 2015 prítomná v pojednávacíj miestnosti počas čítania výpovede obvineného z prípravného konania. Jej následný výsluch bol preto nezákonný. Rekognícia poškodenej nebola realizovaná zákonným spôsobom, keď svedkyňa nebola umožnená najprv poškodenú opísať a bola jej predložená iba jedna fotografia, a to priamo poškodenej. Zápisnica o výsluchu poškodenej z 15. júna 2014 bola antedatovaná, nakoľko poškodená dávala súhlas na trestné stíhanie, pričom pri lúpeži súhlas nie je potrebný, len pri krádeži, poškodená je uvádzaná v mužskom rode, veľkosti písma sú odlišné, začiatok výsluchu sa prekrýva s koncom ohliadky, ktorej sa poškodená zúčastnila na inom mieste a vyšetrovateľ pri ďalšom výsluchu poškodenej dňa 13. augusta 2014 poukazoval na rozpory s trestným oznámením, nie s predošlou výpoveďou z 15. júna 2014. Obvinený v ďalšej časti dovolania poukázal na jednotlivé svedecké výpovede, z ktorých nevyplýva vina obvineného. Svedok C. ako negramotný nevedel, akú zápisnicu z prípravného konania podpisuje a u svedka A. je otázne, kde a ako prebiehali jeho výsluchy, keďže na otázku obhajcu odpovedal, že bol vypočutý tam, kde sa robia občianske preukazy, čo nie je v budove sídla vyšetrovateľov. V súvislosti s opitosťou svedkov pri výsluchoch v prípravnom konaní vyvstávajú pochybnosti o ich vierohodnosti. Títo svedkovia pritom v konaní pred súdom popreli svoje pôvodné výpovede. V rozpore s tvrdeniami odvolacieho súdu obhajoba nenamietala čas a sumu výberu peňazí z bankomatu, ale skutočnosť, že si poškodená vybrala dňa 14. júna 2014 peniaze sama, keďže uviedla, že jej 14. júna 2014 doobeda bola vrátená kabelka so všetkými vecami okrem hotovosti 100 Eur. Obvinený taktiež namietol odmietnutie vykonania dokazovania z odboru písomoznalectva k zápisniciam o výsluchu svedkov Y. a C.. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za alibistické, keď súd nielenže neprihliadol na závažné okolnosti svedčiace v prospech obvineného, ale v snahe odsúdiť obvineného zmenil, resp. prispôbil skutkový stav tvrdením, že k poškodeniu kabelky došlo roztiahnutím skoby napriek tomu, že

v obžalobe a v rozsudku súdu prvého stupňa bol odlišný záver. Vo vzťahu k údajnej oprave kabelky poškodenou poukázal na rozpory medzi výpoveďou svedka A. a konštatovaním odvolacieho súdu. Podľa obvineného bolo s kabelkou manipulované, čo vyplýva z fotodokumentácie realizovanej pri obhliadke miesta činu. Kabelka pritom nebola zaistená a nebolo vykonané znalecké dokazovanie ohľadne daktyloskopie. Nebolo preto nepochybne preukázané, že obvinený poškodenej kabelku vzal, resp. že vôbec došlo k jej poškodeniu. V súvislosti s výsluchmi obvinený namietal absenciu podpisov príslušníkov Policajného zboru a z toho vyplývajúcu ich neúčasť na predmetných úkonoch (výsluch poškodeného I. zo 7. mája 2015 a svedka A.). Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por. vyvodzoval z nesprávneho doručovania, keď uznesenie o prerušení trestného stíhania z 25. septembra 2014 bolo obvinenému doručené 6. mája 2015, avšak uznesenie o pokračovaní trestného stíhania už 14. apríla 2015. Proti obom uzneseniam bola prípustná sťažnosť, ktorú obvinený nemohol využiť, preto bolo následné pokračovanie v trestnom stíhaní nezákonné. Nezákonnosť taktiež založilo nedoručenie uznesenia o prvom vylúčení veci na samostatné konanie Y. a poškodenej. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. vzhliadol v nedostatočnom zistení skutkového stavu, keďže poškodená opakovane menila výpovede a ostatné dôkazy nevylučujú iný priebeh deja, hlavne keď svedok C. označil za páchatel'a M. A.. Antedatovaná výpoveď poškodenej netvorí spoľahlivý podklad o vine obvineného, najmä pri absencii daktyloskopického skúmania a znaleckého dokazovania. V ďalšej časti poukázal na rozpory vo výpovediach svedkov a v odôvodnení rozsudku, na nesprávnosť ustálených skutkových dejov a na nevykonanie navrhnutých dôkazov (vykonanie konfrontácií, znalecké dokazovanie k schopnosti svedkov reprodukovať prežité udalosti, rekognícia osoby a veci). Odvolací súd nenapravil nedostatky rozsudku súdu prvého stupňa a predchádzajúceho konania, odvolanie zamietol napriek tomu, že pri skutku v bode 1/ traja svedkovia popreli použitie násilia voči poškodenej. Skutok nemal byť právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., ale krádeže. Dovolaciemu súdu navrhol napadnuté uznesenie a rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

V doplnení dovolania č. 1 obvinený poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 26. marca 2015, sp. zn. 2 To 13/2015, podľa ktorého je potrebné súčasne s vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania vzniesť obvinenie konkrétnej osobe, ak je páchatel' známy. V prejednávanej veci začalo trestné stíhanie dňa 15. júna 2014 obhliadkou miesta činu, ktorá začala o 13.00 hod. V ten istý deň, po vykonaní obhliadky, vydal vyšetrovateľ uznesenie o začatí trestného stíhania na neznámeho páchatel'a. V tom čase už bol ako podozrivý materiálne obvinený M.Q. (za páchatel'a ho označil M. A. - výpoveď z 15. júna 2014 o 11.05 hod.). Uznesenie o vznesení obvinenia bolo obvinenému doručené až 14. apríla 2015. Nevznesenie obvinenia spolu so začatím trestného stíhania zabránilo obvinenému zúčastniť sa procesných úkonov realizovaných 15. júna 2014 (obhliadka miesta činu, výsluch poškodenej, svedkov A., Y., A.), čím došlo k porušeniu práva na obhajobu a k vykonaniu uvedených úkonov nezákonným spôsobom.

Doplnením dovolania č. 2 obvinený doplnil argumentáciu k dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/, písm. k/ Tr. por. a rozšíril namietané dovolacie dôvody o ustanovenie § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., t. j. že bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Upriamil pozornosť na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, ktorý vyslovil nesúlad ustanovenia § 41 ods. 2 za bodkočiarkou Tr. zák. s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Postup súdov nižšieho stupňa, ktoré u obvineného v rozpore s nálezom použili tzv. asperačnú zásadu, bol preto nezákonný. Vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. k/ Tr. por. namietol nezákonnosť trestného stíhania obvineného, nakoľko obvinenia mu boli vznesené pre každý skutok samostatne. Vyšetrovateľ nemohol viesť konanie pod jednou spisovou značkou, ale mal vydať uznesenie o spojení skutkov v zmysle § 21 ods. 3 Tr. por. s poukazom na ustanovenie § 18 ods. 1 Tr. por.

Doplnením dovolania č. 3 obvinený namietol vedenie trestného konania protiprávnym spôsobom z dôvodu falšovania a antedatovania listinných dôkazov, uznesení, výpovedí svedkov, poškodenej, vecného dôkazu orgánmi činnými v trestnom konaní. V ďalšej časti podania zrekapituloval priebeh

procesných úkonov s poukazom na rozpory a nelogickosť postupu vyšetrovateľa, resp. opisu skutku pod bodom 1/ uvedeného v predmetných uzneseniach z prípravného konania, ktorý vychádzal z antedatovaných zápisníc. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to uznesenie zo 7. mája 2015, sp. zn. 5 Tdo 8/2015, kde sa súd zaoberal zločinom marenia spravodlivosti, a rozsudok zo 16. augusta 2012, sp. zn. 4 Tdo 44/2012, ktorý vyslovil záver o potrebe zrušenia rozhodnutia, ak výpoveď spoluobžalovaného vzhľadom na obsahové rozpory nie je postačujúca pre spoľahlivý výrok o vine, resp. ak nejde o ucelenú reťaz nepriamych dôkazov preukazujúcich spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, ako aj na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. II. ÚS 71/97, II. ÚS 54/02, III. ÚS 143/05).

Dovolanie a jeho doplnenia boli zaslané na vyjadrenie Okresnej prokuratúry Humenné.

Okresný prokurátor vo vyjadrení poukázal na nenaplnenie jednotlivých uplatnených dovolacích dôvodov, a preto navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Vyjadrenie prokurátora bolo 8. augusta 2017 zaslané obvinenému. Nakoľko súd prvého stupňa opomenul obhajcu obvineného, dovolací súd napravil pochybenie prípisom z 18. septembra 2017, doručený obhajcovi 21. septembra 2017. Obvinený ani obhajca na podanie nereagovali.

Najvyšší súd ako súd dovolacích následne skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné, a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Prešove ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným M.Q. prostredníctvom obhajcu, teda osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/, § 373 Tr. por., na Okresnom súde Humenné, t. j. na mieste predpokladanom v ustanovení § 370 Tr. por., a v zákonnej 3-ročnej lehote. Dovolanie obvineného však nie je dôvodné.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Obvinený namietol procesné vady výsluchov, vedenie konania pod jednou spisovou značkou a neskoro vznesené obvinenie, v dôsledku čoho sa nemohol zúčastniť úkonov uskutočnených 15. júna 2014. Tieto chyby viedli k porušeniu práva na obhajobu a k nezákonnosti trestného stíhania. Vo vzťahu k

neprípustnosti konania argumentoval aj nesprávnym doručovaním uznesení o prerušení konania, resp. pokračovania v konaní a o vylúčení veci na samostatné konanie.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dikcie cit. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

V predmetnej trestnej veci nastali dôvody povinnej obhajoby v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Tr. por. vzatím obvineného do väzby na základe uznesenia sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Humenné zo 14. apríla 2015, sp. zn. 0Tp 228/2014, preto opatrením z toho istého dňa bol obvinenému ustanovený obhajca JUDr. Marián Meždej (č. l. 112), ktorý obvineného zastupoval počas prípravného konania. V konaní pred súdom bol na prvom hlavnom pojednávaní, na žiadosť obvineného, obhajca oslobodený od povinnosti obhajovania a obvinenému bol ustanovený za obhajcu Mgr. Václav Podolšík, ktorý ho zastupoval počas súdneho konania, ako aj ho zastupuje v súčasnosti v dovolacom konaní. Obaja obhajcovia pristupovali k obhajobe obvineného aktívne, zúčastňovali sa procesných úkonov uskutočnených v období, v ktorom obvineného zastupovali, resp. hlavných pojednávaní, podávali návrhy a opravné prostriedky, teda dohliadali na uplatňovanie práv obvineného. Orgány činné v trestnom konaní a súdy v tomto smere poskytli adekvátny priestor na realizáciu práva obvineného na obhajobu a tento priestor bol zo strany obhajoby využitý. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že obvinený po spáchaní skutkov nebol k dispozícii orgánom činným v trestnom konaní, jeho pobyt nebol známy, 15. júna 2014 bolo na neho vyhlásené pátranie a následne 15. augusta 2014 vydaný príkaz na zatknutie (č. l. 84). Obvinený bol zatknutý až 13. apríla 2015 po návrate z Anglicka, kde sa podľa svojho vyjadrenia nachádzal od 16. júna 2014 (zápisnica o rozhodovaní o väzbe, č. l. 118). Výetrovateľ preto objektívne nemohol obvineného upovedomovať o dovtedy uskutočnených úkonoch a prípadné vznesenie obvinenia 15. júna 2014 za skutok v bode 1/ až po vykonaní obhliadky miesta činu a výsluchoch svedkov (na základe ktorých bola ustálená osoba páchatela) nemalo vplyv na práva obvineného, ktorý sa ich uplatnenia vzdal útekem na neznáme miesto, resp. do Anglicka. Tvrdenia obvineného o porušení jeho práv na obhajobu nevznesením obvinenia spolu s uznesením o začatí trestného stíhania (ktoré bolo vydané v ten istý deň, t. j. 15. júna 2014) preto vyznievajú tendenčne. Dovolací súd považuje za účelové taktiež námietky obvineného ohľadne doručovania uznesení o prvom vylúčení z trestnej veci, prerušení trestného stíhania a pokračovaní v trestnom stíhaní. Prípadné nedoručenie uznesenia o vylúčení z trestnej veci obvinenej O. Y. a poškodenej nemalo vplyv na práva obvineného, ktorý si uznesenie prevzal, po predchádzajúcom neúspešnom doručovaní, 14. apríla 2015 (jeho obhajca 29. apríla 2015). Je zrejmé, že pri doručovaní uznesenia o prerušení trestného stíhania z 25. septembra 2014 z dôvodu nemožnosti náležitého objasnenia veci pre neprítomnosť obvineného, ktoré bolo obvinenému doručené 6. mája 2015 a jeho obhajcovi 29. apríla 2015, došlo k pochybeniu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, keď spolu s uznesením o pokračovaní v trestnom konaní z 13. apríla 2015, ktoré obvinený prevzal 14. apríla 2015 a jeho obhajca 29. apríla 2015, nedoručovali aj uznesenie o prerušení trestného stíhania, avšak nesprávnosť postupu výetrovateľa nemala vplyv na práva obvineného (a už vôbec nie zásadným spôsobom), ani nezaložila nezákonnosť trestného stíhania. Výetrovateľ prerušil trestné stíhanie pre neprítomnosť obvineného a po odpadnutí prekážky v trestnom stíhaní pokračoval. Takýto postup je súladný s Trestným poriadkom, pričom pri oboch rozhodnutiach je prípustná aplikácia tzv. fikcie doručenia. Obvinený navyše mal možnosť napadnúť uznesenia sťažnosťami, ktoré ale nemajú odkladný

účinnok. Obvinený tak neučinil a sťažnosť podal iba proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Sťažnosť bola okresným prokurátorom zamietnutá (č. l. 113).

K namietanému nevykonaniu výsluchov po vylúčení veci na samostatné konanie a doručení obvinenia o vznesení obvinenia je potrebné poukázať na skutočnosť, že svedkovia (okrem M. A., ktorý sa nachádzal v Anglicku a bol na neho vydaný príkaz na zatknutie, a poškodenej, ktorá zomrela 3. januára 2015) boli opätovne vypočutí na hlavnom pojednávaní, kde im obvinený mal možnosť klásť otázky. Obvinený sa tiež vyjadril k výpovediam svedka Salanciho a poškodenej z prípravného konania, prečítaným v zmysle ustanovenia § 263 ods. 3 písm. a/ Tr. por. Nad rámec uvedeného je potrebné podotknúť, že v čase prerušenia trestného stíhania sa výsluchy v zmysle ustanovenia § 229 Tr. por. ani vykonávať nemohli.

S porušením práva na obhajobu súvisela aj namietaná neprípustnosť trestného stíhania, ktorú obvinený vzhliadol, okrem už vyššie rozoberanej nesprávnosti doručovania uznesení o prerušení a pokračovaní v trestnom stíhaní a vylúčení veci, v začatí trestného stíhania oboch skutkov pod tou istou spisovou značkou. Označenie konania je technickou záležitosťou nemajúcou vplyv na zákonnosť konania, pričom Trestný poriadok neupravuje povinnosť vyšetrovateľa začať trestné stíhanie a vzniknúť obvinenie pre dva skutky dvomi uzneseniami pod rôznymi spisovými značkami, najmä za situácie, keď bolo podané iba jedno trestné oznámenie. V prípade existencie viacerých trestných oznámení alebo úkonov, na základe ktorých v zmysle § 199 ods. 1 Tr. por. trestné stíhanie začalo, by vedenie samostatných konaní bolo, aj s ohľadom na prehľadnosť spisu, logické. V predmetnej veci bolo podané jedno trestné oznámenie a k nezačatiu trestného stíhania pre oba skutky v jeden deň došlo z dôvodu nutnosti vyžiadania informácie k pohybu na účte poškodenej. Zároveň rozdielne označenie konaní a ich následné spojenie by aj tak viedlo k rovnakému záveru, a to k vylúčeniu vecí na samostatné konania. Vedenie konaní pod rovnakým číslom nemalo vplyv ani na postavenie obvineného, ktorý sa celý čas zdržiaval v zahraničí a bol pre orgány činné v trestnom konaní z vlastnej iniciatívy nedostupný.

Dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. k/ Tr. por. neboli dôvodné.

Obvinený ďalej uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., v rámci ktorého namietol procesné vady výsluchov a rekognície, falšovanie a antedatovanie listinných dôkazov, uznesení, výpovedí svedkov a poškodenej, vecného dôkazu, absenciu podpisov príslušníkov Policajného zboru v zápisniciach svedkov I. a A..

Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné poznamenať, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že v rámci tohto dovolacieho dôvodu možno úspešne uplatňovať aj nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov, ale len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje.

K nezákonnosti a nepoužiteľnosti výpovede svedkyne Y. na hlavnom pojednávaní z dôvodu jej prítomnosti pri čítaní výpovede obvineného z prípravného konania sa vyjadril už odvolací súd. Aj podľa názoru dovolacieho súdu pochybenie pri vedení hlavného pojednávania nespôsobilo absolútnu nepoužiteľnosť predmetnej výpovede, ale pri jej hodnotení bolo potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že svedkyňa mohla byť ovplyvnená. Prečítané výpovede boli pritom v prospech obvineného.

Súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní konanom 20. apríla 2016 rekogníciu poškodenej predložením jej fotografie z č. l. 237 svedkyňi Y.. V tejto súvislosti možno prisvedčiť námietke obvineného o nezákonne vykonanom dokazovaní, keď súd v rozpore s ustanovením § 126 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 138 Tr. por. nevyzval svedkyňu na opísanie osoby poškodenej a následne jej neukázal

fotografiu poškodenej medzi fotografiami viacerých osôb podobného zovňajšku. Nepoužiteľnosť dôkazu zvýraznila aj skutočnosť, že pod predloženou fotografiou boli uvedené osobné údaje poškodenej, vrátane jej mena, dátumu narodenia a rodného čísla. Nesprávnosť postupu súdu však neovplyvnila zákonnosť rozhodnutia, keďže súdy nižšieho stupňa nezaložili vinu obvineného na predmetnom dôkaze, keď na neho pri rozhodovaní vôbec neprihliadali.

Dovolací súd sa naopak nestotožnil s tvrdením obvineného o procesných chybách pri výsluchu svedka C. z 20. mája 2015 (svedok pre negramotnosť nevedel, čo podpisuje a je sporná osoba, ktorá zápisnicu podpísala). Pri výsluchu svedka bol prítomný obhajca obvineného, preto je veľmi pravdepodobné, že ak by zápisnica neobsahovala výpoveď svedka v súlade so skutočnosťou, svedok by ju sám neprečítal alebo nepodpísal, obhajca by vzniesol námietky.

Pokiaľ ide o neprítomnosť príslušníkov Policajného zboru ako nezúčastnených osôb pri výsluchoch svedkov I. a A., ich absencia nemala vplyv na postavenie obvineného. Úlohou nezúčastnenej osoby je dosvedčiť priebeh konania výsluchu, skutočnosť, že svedok dobrovoľne podpísal zápisnicu a nemal proti nej námietky. Je najmä v záujme vyšetrovateľa, aby sa výsluchov takéto osoby zúčastnili, nakoľko svedkovia by mohli neskôr tvrdiť, že zápisnica nebola úplne v súlade s výpoveďou alebo boli proti nej vznesené námietky, ktoré neboli zaprotokolované a súd by v zmysle zásady in dubio pro reo mohol na takéto námietky prihliadať. Vo vzťahu k namietaným zápisniciam je však potrebné poukázať na skutočnosť, že pri výsluchu svedka I. bol prítomný obhajca obvineného, pričom svedok sa k predmetným skutkom ani nevedel vyjadriť. Na výpoveď svedka A. z 15. júna 2014 súd prvého stupňa neprihliadol, keď na hlavnom pojednávaní bola prečítaná iba jeho výpoveď z 10. júla 2014 (č. l. 36).

V súvislosti s údajným falšovaním alebo antedatovaním zápisníc a uznesení dovolaciemu súdu vznikli určité pochybnosti, ktoré ale nemali vplyv na zákonnosť dôkazov a uznanie viny. Aj keď možno prisvedčiť námietkam obvineného o nezrovnalostiach v časových údajoch medzi skončením obhliadky miesta činu (15. júna 2014 o 13.30 hod.) a začiatkom výsluchu poškodenej (15. júna 2014 o 13.25 hod.), na ktorých sa poškodená mala zúčastniť, z obsahu výpovede poškodenej však vyplýva, že výsluch sa vykonal po obhliadke miesta činu (poškodená popisuje, ako za ňou prišiel policajt, aby s ním išla na políciu a následne na miesto činu). Rôznosť veľkosti písma použitého v zápisnici, ani použitie mužského rodu vo vyjadrení poškodenej k poučeniu bez ďalšieho nepreukazuje falšovanie zápisnice. Zápisnice o výsluchoch svedkov - poškodených sú štandardne predtlačené s všeobecným poučením o právach týchto osôb, pričom orgány činné v trestnom konaní uvádzajú výpočet práv z dôvodu úspory papiera menším písmom. Osobitné poučenia (o práve nevypovedať a následkoch krivého obvinenia alebo krivej prisahy), ktoré sú v konaní potrebné svedkovi zdôrazniť a bez ktorých by bola výpoveď procesne nepoužiteľná, sa uvádzajú samostatne po všeobecnom poučení, pričom tiež bývajú predpripravené a len sa následne uvedie, či svedok poučeniam porozumel, bude vypovedať, žiada náhradu škody atď. Nezriedka sa stáva, že vyjadrenie k poučeniu ostane v mužskom rode, aj keď je vypočúvaná svedkyňa, a to s ohľadom na predtlač. Samotná výpoveď svedka sa zaznamená v ďalšej časti zápisnice. Na zvýraznenie textu uvedeného svedkom sa využíva zväčšenie písma oproti všeobecnému poučeniu, prípadne použitie tučného písma. Verohodnosť zápisnice zvýrazňuje fakt, že každý list je poškodenou samostatne podpísaný. Podľa dovolacieho súdu falšovanie zápisnice nepreukazuje ani dopyt vyšetrovateľa na poškodenú pri výsluchu konanom 13. augusta 2014, aby vysvetlila rozpory s trestným oznámením (či sedela alebo ležala pri príchode obvineného) a nie s výpoveďou z 15. júna 2014. Medzi výpoveďami z 13. augusta 2014 a 15. júna 2014 neboli rozpory, keď v oboch prípadoch poškodená uviedla, že sedela. Poukaz poškodenej na trestné oznámenie by tvrdenie obvineného podporovalo, ale v konečnom dôsledku prípadná nezákonnosť zápisnice by neovplyvnila zákonnosť konania, keďže súd prvého stupňa z namietanej výpovede nevychádzal. Na hlavnom pojednávaní prečítal zápisnicu z č. l. 56-60, t. j. z 13. augusta 2014 a na túto sa odvoláva i v rozsudku.

Rovnako pochybnosť o mieste výsluchu svedka A., ktorá nebola rozptýlená ani výsluchom vyšetrovateľa na hlavnom pojednávaní (k tejto otázke nebol vyšetrovateľ vôbec dopytovaný), nemala vplyv na zákonnosť dôkazov. Údajný výsluch svedka pod vplyvom alkoholu vyšetrovateľ poprel. Výsluch zapisovateľky, ktorá bola pri úkone prítomná a celý priebeh zaznamenala, nebol navrhnutý.

Zákonnosť zápisnice neovplyvnila ani zrejma chyba pri jej vyhotovovaní, keď na strane dva ostalo označenie z výsluchu svedkyne Y.. Ako už bolo konštatované vyššie, všeobecné poučenia sú predtlačené a vyšetrovateľ v nich iba zmení údaje o svedkovi a dni konania výsluchu. Predmetná strana je podpísaná iba svedkom A., preto nemohla byť vložená zo zápisnice uvedenej svedkyne, ale k ponechaniu nesprávnych údajov došlo zjavne nedopatrením.

Pokiaľ ide o údajnú manipuláciu s kabelkou pri vyhotovovaní fotodokumentácie z obhliadky miesta činu, ne/poškodenie kabelky nemalo vplyv na kvalifikovanie konania obvineného ako trestného činu lúpeže, keďže trestný čin je dokonaný použitím násilia, ktoré môže mať aj nízku intenzitu. Prítomnosť násilia bola preukázaná svedeckými výpoveďami, ktoré dovolací súd však z dôvodu viazanosti skutkovými zisteniami nemôže skúmať a meniť.

Obvinený ďalej namietal nevyhoveniu návrhu na vykonanie dokazovania (prizvanie znalca z odboru písomznanectva k zápisniciam o výsluchu svedkov Y. a C.). Nevykonanie dôkazu, resp. jeho odmietnutie nemožno považovať za nezákonnosť. Je plne na úvahe súdu, aby sám rozhodol v okolnostiach prípadu, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. nebol dôvodný.

Obvinený doplnením dovolania č. 2 uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., ktorý spočíval v uložení trestu za použitia tzv. asperačnej zásady, čo je v rozpore s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatniť, ak bol trest uložený mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Za trestný čin lúpeže podľa § 188 ods. 2 písm. d/ Tr. zák., ktorý je najprísnejšie trestný spomedzi oboch trestných činov, umožňuje Trestný zákon v osobitnej časti uložiť trest odňatia slobody v rozsahu 7 - 12 rokov. Súd prvého stupňa zistil u obvineného 2 priťažujúce okolnosti (§ 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák.), preto v zmysle ustanovenia § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. zvýšil dolnú hranicu o jednu tretinu. Takto upravená trestná sadzba bola v rozpätí 8 rokov a 8 mesiacov až 12 rokov. Nakoľko obvinený spáchal dva skutky, ktoré sú oba úmyselnými trestnými činmi, pričom jeden z nich je zločinom (trestný čin lúpeže), súd správne postupoval podľa § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu (8 rokov a 8 mesiacov až 16 rokov). Na uvedený postup nemal vplyv nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, ktorým bol vyslovený iba nesúlad textu za bodkočiarkou ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., t. j. „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“. Súdny môž naďalej ukladať tresty za použitia tzv. asperačnej zásady, avšak bez aplikácie zostrenej trestnej sadzby nad jednu polovicu. Obvinenému bol uložený trest v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, a to vo výmere 9 rokov a 4 mesiace, čo je na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby. Nad rámec dovolací súd poukazuje na nesprávnosť prihladenia na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. (obvinený spáchal viac trestných činov), keďže táto okolnosť je dôvodom na zvýšenie trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., t. j. bola obvinenému pričítaná dvakrát (bližšie v rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1 To 50/2010, uverejnenom v Zo súdnej praxe č. 19/2011). Pochybenie súdu sa však nedotklo vyššie uvedenej úpravy trestnej sadzby a na to nadväzujúcej výmery uloženého trestu, pretože u obvineného bola prítomná aj ďalšia priťažujúca okolnosť (§ 37 písm. m/ Tr. zák.).

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. nebol naplnený.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený namietol nedostatočné zistenie skutkového stavu, keďže poškodená opakovane menila výpovede, ostatné dôkazy nevyklúčovali iný priebeh deja, výpovede svedkov si odporujú. Skutok v bode 1/ nemal byť kvalifikovaný ako zločin, ale krádež. Opätovne poukázal na nevykonanie dôkazov.

Dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod., i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V zmysle ustanovenia § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. sa zločinu lúpeže dopustí ten, kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spácha na chránenej osobe. Chránenou osobou podľa § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. sa rozumie osoba vyššieho veku. V zmysle ustanovenia § 127 ods. 3 Tr. zák. je osobou vyššieho veku osoba staršia ako šesťdesiat rokov.

Objektom trestného činu lúpeže je záujem na ochrane osobnej slobody a majetku, pričom páchatelom môže byť ktokoľvek (všeobecný subjekt). Objektívna stránka trestného činu spočíva v použití násilia alebo hrozby bezprostredným násilím na prekonanie kladeného alebo očakávaného odporu poškodeného. Páchatel pritom nemusí smerovať násilie alebo hrozbu násilím len proti poškodenému, ale aj proti veci alebo inej osobe, ak je prostriedkom nátlaku na vôľu poškodeného. Násilie alebo hrozba násilím musia predchádzať zmocneniu sa cudzej veci. Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie spolu s pohnútkou konania páchatela. Podľa § 15 Tr. zák. trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel a/ chcel spôsobom uvedeným v zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, alebo b/ vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený. Pohnútkou vyjadruje vnútorný podnet, ktorý vedie páchatela k spáchaniu trestného činu, t. j. zmocniť sa cudzej veci. Nie je pritom rozhodujúce, či sa vec reálne dostala do páchatelovej moci. Čin je teda dokonaný už použitím násilia alebo hrozby násilím.

Podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. sa krádeže dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a čin spácha na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe.

Objektom trestného činu krádeže je vlastníctvo veci, jej držba a faktická dispozícia s vecou. Cudjou vecou je hnutelná vec, ktorá nepatrí páchatelovi, resp. mu patrí iba čiastočne, pričom takúto vec nemá vo svojej dispozícii. Prisvojením veci sa podľa § 130 ods. 4 Tr. zák. rozumie odňatie veci z dispozície vlastníka alebo inej osoby, ktorá ju má oprávnené, bez súhlasu, s úmyslom s ňou nakladať ako s vlastnou vecou. Zmocnením sa rozumie situácia, ak páchatel vec odníme z faktickej moci osoby, ktorá nad ňou túto moc má a tým vytvorí vo vonkajšom svete taký stav, ktorým skutočnému vlastníkovi fakticky znemožňuje dispozíciu s jeho vecou, pričom zároveň umožňuje výkon takejto dispozície pre seba. Zmocnením sa veci z cudzieho majetku je trestný čin krádeže dokonaný (R 21/1972). Páchatelom môže byť ktokoľvek (všeobecný subjekt). Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel, ktorý musí zahŕňať všetky znaky objektívnej stránky vrátane prisvojenia. Objektívna stránka spočíva v zmocnení sa a prisvojení si veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe (napr. taška, peňaženka, oblečenie, cennosti).

Dovolací súd pri posudzovaní naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu, zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný za vinného, vychádzal zo skutkových okolností ustálených súdmi nižšieho stupňa. Ako bolo uvedené vyššie, takto zistený skutkový stav nie je dovolací súd oprávnený skúmať a meniť.

Rozdiel medzi trestným činom lúpeže a krádeže spočíva predovšetkým v použití násilia alebo hrozby bezprostredným násilím. V prípade, že páchatel neočakávane vytrhne poškodenému veci z ruky, nedopúšťa sa násilia, a preto jeho čin bude kvalifikovaný ako krádež. Ak však bude pri odcudzovaní veci s touto myslieť, aby prekonal odpor poškodeného, konanie páchatela sa posúdi ako trestný čin lúpeže.

V prejednávanej veci sa obvinený preťahoval o kabelku s poškodenou. Cudzej veci sa teda zmocnil až po použití násilia, preto súdy nižšieho stupňa správne kvalifikovali konanie obvineného ako zločin lúpeže. Poškodená mala v čase spáchania skutku 62 rokov, t. j. patrila medzi chránené osoby. Ako už konštatoval odvolací súd, z fotografie poškodenej možno usudzovať na osobu vyššieho veku, pričom obvinený vzhľadom na jej vek mohol dôvodne predpokladať, že jej obrana môže byť málo účinná.

K nevykonaniu návrhov na dokazovanie sa dovolací súd vyjadril v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., preto poukazuje na vyššie uvedenú argumentáciu.

Obsahom dovolania obvineného bolo taktiež rozsiahle posudzovanie výpovedí svedkov, vykonaných dôkazov a polemizovanie so závermi súdov. Takéto námietky, smerujúce k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý by zodpovedal predstavám obvineného, svojim obsahom nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nebol naplnený.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného M.Q. nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. h/, písm. k/, písm. i/ Tr. por., a preto najvyšší súd jeho dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.